

LBRIS

We know
books

Alice Kellen

*Tot ce
nu am fost
niciodată*

Traducere din limba engleză și note
CRISTINA RADU

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Ianuarie

VARA

CAPITOLUL 1

AXEL

Stăteam întins pe placa de surf în vreme ce marea se unduia în jurul meu. În acea zi, apa cristalină părea a fi într-o uriașă piscină; nu erau valuri, nici vânt și nici un zgomot. Îmi auzeam respirația liniștită și pleoscăitul ori de câte ori îmi lăsam în jos brațele și apoi am renunțat și am stat doar așa acolo nemișcat, uitându-mă înspre orizont.

Pot spune că așteptam să se schimbe condițiile astfel încât să pot prinde un val bun, dar știam foarte bine că în acea zi nu avea să fie nici unul. Sau că doar îmi ocupam timpul, așa cum o făceam adesea. Dar îmi amintesc că ceea ce făceam de fapt era să mă gândesc. Da, mă gândeam la viața mea, cu senzația că-mi realizasem toate scopurile și trăiam un vis după altul. „Sunt fericit“, mi-am spus. Și cred că sunetul ce mi-a răsunat în cap, acel vag semn de întrebare, a fost cel care m-a făcut să mă încrunt, cu privirea încă ațintită asupra suprafeței vălurite. „Sunt fericit?“, m-am întrebat. Nu-mi plăcea acea îndoială fremătătoare, vie, ce-mi solicita atenția.

Am închis ochii înainte de a mă avânta în mare.

Mai târziu, cu placa de surf sub braț, m-am întors acasă, mergând desculț pe nisipul plajei și pe poteca mărginită de buruieni. Am deschis ușa – din cauza umidității, era întotdeauna

înțepenită –, am lăsat placa pe veranda din spate și am intrat în casă. Am pus un prosop împăturit pe scaun și nu m-am îmbrăcat, ci m-am așezat la birou, care era întruchiparea haosului și ocupa o întregă latură a livingului. Era haos – cel puțin, pentru orice persoană în toate mințile. Hârtii pline de însemnări, altele cu încercări abandonate, restul doar mâzgăleli ininteligibile. La dreapta era un loc curat, cu pixuri, creioane, fotografii; deasupra, un calendar cu zile marcate înainte de deadline și, pe cealaltă parte, computerul.

M-am uitat pe foile adunate și am răspuns la câteva e-mailuri înainte să continui cu proiectul la care lucram atunci, o broșură turistică pentru Gold Coast¹. Era simplă, o ilustrație a unei plaje cu liniile curbe ale valurilor și umbrele neclare ale surferilor. Genul de treabă ce-mi plăcea cel mai mult: simplă, clară și bine plătită. Fără prostii despre „improvizație“, despre „țin cont de sugestiile dumneavoastră“, doar ceva simplu gen „desenează o nenorocită de plajă“.

După un timp, mi-am făcut un sendviș cu puținele ingrediente lăsate în frigider și m-am servit cu a doua cafea pe ziua în curs, rece și fără zahăr. Eram pe cale să duc ceașca la gură, când cineva a bătut la ușă. De obicei, nu am vizite neanunțate, așa că am lăsat cafeaua pe bufet, încruntându-mă.

Dacă în acel moment aș fi știut ce aduceau acele câteva scurte bătăi, poate că n-aș fi deschis. Pe cine încerc să prostesc? N-aș fi putut niciodată să-i întorc spatele. Și s-ar fi întâmplat oricum. Mai devreme. Mai târziu. Ce contează? De la bun început, mi se părea că joc la ruleta rusească, cu un glonț în fiecare locaș, și unul dintre ele era destinat să-mi pătrundă în inimă.

Încă mă sprijineam cu mâna de cadrul ușii, când mi-am dat seama că asta nu era o vizită de curtoazie. M-am dat într-o parte să-l las pe Oliver să intre. Era tăcut și serios. L-am urmat

¹ Gold Coast este o regiune metropolitană la sud de Brisbane, pe coasta de est a Australiei.

în bucătărie, întrebând ce s-a întâmplat. El ignoră cafeaua și deschise dulapul cu băuturi, luând o sticlă de coniac.

– Bună alegere pentru o dimineață de marți, am spus.

– Am o blestemată de problemă.

Am așteptat fără să spun ceva, având încă pe mine slipul pe care-l pusesem când mă trezisem. Oliver avea pantaloni lungi și o cămașă albă vârată în pantaloni, genul de haine pe care aș fi jurat că nu le-ar îmbrăca în veci.

– Nu știu ce-o să fac, mă tot gândesc la alternative, dar le-am încercat pe toate și cred... că o să am nevoie de tine.

Mi-a captat atenția. În principal, pentru că Oliver nu cerea niciodată favoruri, nici măcar de la mine, cel mai bun prieten al lui încă dinainte de a învăța să meargă pe bicicletă. Nu ceruse sprijin când trecuse prin cele mai rele clipe din viața lui și refuzase aproape orice ajutor pe care i-l oferisem, pentru că era mândru sau credea că mă deranjează ori pentru că voia să demonstreze că se descurca, oricât de dificilă era situația.

Poate chiar din motivul ăsta, n-am ezitat.

– Știi că o să fac orice ai nevoie.

Oliver dădu pe gât băutura dintr-o înghițitură, puse paharul în chiuvetă și rămase locului, lăsându-și greutatea în mâini.

– Mă trimit la Sidney. E temporar.

– Ce dracu!..

Am deschis larg ochii.

– Trei săptămâni pe lună, timp de un an. Vor să supervizez noua sucursală pe care o deschid și apoi să vin înapoi odată ce totul e stabilizat. Aș vrea să refuz oferta, dar îmi dublează afurisitul de salariu, Axel. Și acum, am nevoie de el. Pentru ea. Pentru tot.

Mă uitam la el cum își trece nervos mâna prin păr.

– Un an e mult, am spus.

– Nu pot s-o iau. Nu pot.

– Ce înseamnă asta?

Hai să fim cinștiți: știam perfect ce implica acel „Nu pot s-o iau“, și în clipa aia mi s-a uscat gura, pentru că știam că nu puteam spune nu, nu față de doi oameni la care țineam mai mult

decât la oricine pe lume. Familia mea. Nu cea în care te-ai născut, avusesem destul în privința asta, ci familia pe care o alegi.

– Știu că îți cer un sacrificiu. Era. Dar e singura soluție. N-o pot lua la Sidney acum, că deja a început școala, mai ales că a pierdut anul trecut. N-o pot îndepărta de tot ce cunoaște acum, ar fi prea multe schimbări, și tu ești tot ce ne-a rămas. S-o las singură nu e o opțiune. Suferă de anxietate, are coșmaruri, nu e... nu e bine. E necesar ca Leah să-și revină înainte să meargă la facultate, la anul.

M-am frecat pe ceafă, gândindu-mă la ce-mi spusese Oliver și luând sticla de coniac. Băutura îmi încălzi gâtul.

- Când pleci? am întrebat.
- Peste două săptămâni.
- Doamne, Oliver!

CAPITOLUL 2

AXEL

Abia împlinisem șapte ani când tata a fost concediat și ne-am mutat într-un oraș boem numit Byron Bay. Înainte de asta, locuiserăm întotdeauna în Melbourne, la etajul trei al unui bloc. Când am ajuns la noua locuință, era de parcă ne găseam într-o permanentă vacanță. În Byron Bay, vedeai adesea oameni mergând desculți pe stradă sau prin magazin. Atmosfera era relaxată, fără vreun program anume, și cred că m-am îndrăgostit de fiecare colț chiar înainte de a deschide ușa mașinii și a-l descoperi pe băiatul ursuz care avea să fie vecinul meu de atunci înainte.

Oliver era ciufulit, avea haine ce-i atârnav pe el și arăta ca un sălbatic. Mamei mele, Georgia, îi plăcea să repete întruna povestea aia la întruniri de familie, după ce bea un pahar de vin în plus. Spunea că aproape îl târâse în casa noastră să-i facă baie cu spumă. Din fericire, familia Jones apăruse chiar atunci când ea îl înșfăcase de mânecă. Mama îi dăduse drumul când înțeleșese că originea problemei era chiar în fața ei. Domnul Jones, zâmbitor, într-un poncho pătat de vopsea, întinsese mâna. Și doamna Jones o îmbrățișase, lăsând-o inlemnită locului. Eu, tata și fratele meu râseserăm când văzusem privirea stupefiată de pe fața ei.

- Presupun că sunteți noii vecini, zisese mama lui Oliver.
- Da, abia ce am ajuns aici, răspunsese tata.

Discuția lor mai durase câteva minute, dar Oliver nu păru-se interesat în mod deosebit să ne ureze bun venit. Pe față i se citea plictiseala, și îl privisem cum scotea o praștie și o piatră din buzunar, țintind spre fratele meu Justin. Îl lovise din prima. Zâmbisem, pentru că știusem că aveam să ne înțelegem.

CAPITOLUL 3

LEAH

„Iată că apare soarele, iată că apare soarele...”¹ Linia melodică a celui cântec mi se tot derula în minte, dar pe mâzgălelile negre de pe hârtie nu era nici urmă de soare. Doar întuneric și linii drepte, ferme. Am observat că inima îmi bătea mai repede, sufocându-mă, haotic. Tahicardie. Am făcut ghem hârtia, aruncând-o, și m-am întins pe pat, punându-mi o mână pe piept și încercând să respir... să respir.

---

¹ *Here Comes the Sun* – cântec al formației The Beatles

CAPITOLUL 4

AXEL

Am ieșit din mașină și am urcat scările spre ușa părinților mei. Nu mă caracteriza punctualitatea, așa că am fost ultimul ajuns, la fel ca în fiecare duminică în care familia mea se întâlnea la prânz. Mama m-a salutat trecându-și mâinile prin părul meu și întrebând dacă avusesem alunița de pe umăr și săptămâna trecută sau era una nouă. Tata și-a dat ochii peste cap când a auzit-o și m-a îmbrățișat înainte de a mă invita în living. Odată intrat, nepoții mei s-au agățat de mine până când Justin i-a făcut să mă lase în pace promițându-le ciocolată.

– Încă îi mituiești? am întrebat.

– E sigurul lucru ce funcționează, a răspuns el, resemnat.

Gemenii au râs încet, și m-am silit să nu râd și eu cu ei. Erau niște drăcușori. Doi drăcușori fermecători care își petreceau întreaga zi țipând: „Unchiule Axel, ia-mă în brațe“, „Unchiule Axel, dă-mă jos“, „Unchiule Axel, cumpără-mi asta“, „Unchiule Axel, trage“. Ei erau cauza pentru care fratele meu mai mare începea să chelească (deși n-ar fi recunoscut niciodată că folosea produse pentru creșterea părului) și Emily, fata cu care începuse să iasă din liceu și sfârșise prin a o lua de nevastă, renunțase la pantaloni și fuste în favoarea colanților și zâmbea ori de câte ori unul din îngerașii ei voma pe ea sau îi mângălea hainele cu markerul.

Am făcut cu mâna spre Oliver și m-am îndreptat spre Leah, aflată la masa deja pusă, uitându-se la modelele de viță-de-vie de pe marginea farfuriilor. Își ridică privirea când m-am așezat lângă ea. I-am dat un ghiont prietenesc cu cotul. N-a răspuns. Nu așa cum ar fi făcut-o cu ceva timp în urmă, cu un zâmbet ce-i cuprindea fața și putea lumina o încăpere. Înainte să pot spune ceva, se apropie tata cu o tavă cu pui umplut, pe care-o lăsă în mijlocul mesei. M-am uitat în jur descumpănit, până când mama mi-a dat un vas cu legume înăbușite. Am zâmbit recunoscător.

Am vorbit pe toată durata mesei: despre cafeneaua familiei, despre sezonul de surf, despre cea mai recentă boală contagioasă despre care auzise mama. Singurul lucru pe care nu l-am abordat a rămas plutind în aer, oricât de mult am încercat să nu-i dăm atenție. Când se ajunsese la desert, tata își drese glasul, și mi-am dat seama că obosise să pretindă că nu se petrecea nimic.

– Oliver, te-ai gândit bine la asta?

Toți ne-am uitat la el. Toți în afară de sora lui.

Leah nu-și luase ochii de la prăjitura ei cu brânză.

– Hotărârea e luată. O să treacă repede.

Mama se ridică teatral și își duse șervetul la gură, dar nu se putu stăpâni să nu suspine și se îndreptă spre bucătărie. Am scuturat din cap când tata s-a dus după ea și m-am oferit să liniștesc eu însumi lucrurile. Am tras adânc aer în piept și m-am sprijinit de bufetul de lângă ea.

– Mamă, nu face asta, nu de asta au ei nevoie acum.

– Nu mă pot abține, băiete. Situația asta e insuportabilă. Ce altceva se poate întâmpla? A fost un an groaznic, atât de groaznic...

Aș fi putut s-o aburesc spunând „Nu-i mare lucru“ sau „Totul va fi bine“, dar n-am reușit, pentru că știam că nu era adevărat. Nimic nu avea să mai fie la fel. Viața noastră nu numai că se schimbase când familia Jones murise într-un accident de mașină, ci devenise cu totul diferită, cu două absențe ce erau mereu profund prezente, ca o rană supurândă ce nu se închidea niciodată.

Din ziua în care pusese răm piciorul în Byron Bay, fusese răm o familie. Toți. În ciuda diferențelor: poate că familia Jones

se scula în fiecare zi gândindu-se doar la prezent, poate că mama își petrecea fiecare secundă de când se trezea făcându-și griji despre viitor, poate că erau boemi, artiști obișnuiți să trăiască în natură, în vreme ce noi cunoșteam doar viața din Melbourne; poate că, atunci când spuneau da, noi spuneam nu, poate că ne contraziceam discutând până în zori în ocaziile când luam cina împreună în grădină, dar, cu toate astea...

Fuseserăm inseparabili.

Și acum, totul era distrus.

Mama își șterse lacrimile.

– Cum de s-a putut măcar gândi să te lase responsabil de Leah? Am fi putut găsi o soluție, am fi putut să renovăm repede livingul, împărțindu-l astfel încât ea să poată avea un dormitor, sau am fi putut să-i cumpărăm o canapea extensibilă. Știu că nu-i cel mai confortabil lucru și că ea are nevoie de un loc al ei, dar indiferent de cât de bună ți-e inima, tu n-ai putea avea grijă nici măcar de un animăluț.

Am ridicat dintr-o sprânceană, indignat.

– Țin să te informez că am un animăluț.

– Da, cum îl cheamă?

– N-are un nume. Deocamdată.

De fapt, nu era *animăluțul* meu, nu mă dădeam în vânt să *am* creaturi vii, dar, din când în când, pe veranda din spate își făcea apariția o sfrijită de pisică tricoloră cu o mutră oribilă și cerșea mâncare, iar eu îi dădeam resturile. Erau săptămâni când venea de două sau de trei ori și altele când nu se obosea.

– O să fie un dezastru.

– Mamă, am aproape 30 de ani, pot să am grijă de ea. E cel mai rezonabil lucru. Voi toți sunteți în fiecare zi la cafea și, când nu sunteți acolo, trebuie să aveți grijă de gemeni. Și ea n-o să-și petreacă un an dormind în living.

– Ce-o să mâncați? întrebă ea.

– Mâncare, la naiba.

– Vezi cum vorbești.

M-am întors și am ieșit din bucătărie. M-am dus la mașină, am luat din torpedo pachetul de țigări șifonat și am mers câte-va străzi mai încolo. Stând pe bordură, mi-am aprins o țigară și m-am uitat la ramurile copacilor ce tremurau bătute de vânt. Aici nu era cartierul în care crescusem, cel în care familiile noastre crescuseră împreună până când deveniseră una singură. Cele două proprietăți fuseseră scoase la vânzare; părinții mei se mutaseră într-o casă mai micuță, cu un dormitor, în centrul orașului Byron Bay, aproape de cafeneaua pe care o deschiseseră cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când ne stabiliserăm aici. N-aveau nici un motiv să continue să locuiască în suburbii când eu și Justin plecaserăm: își pierduseră vecinii, iar Oliver și Leah se mutaseră în casa pe care el o închiriasc când dorise să fie independent, după ce noi doi terminaserăm facultatea.

– Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

Am mijit ochii în soare și mi-am ridicat privirea spre Oliver. Am tras un fum în piept în vreme ce el se așeză lângă mine.

– M-am lăsat. Două țigări pe zi nu înseamnă fumat. Nu în felul în care fumează un fumător, oricum.

El zâmbi, luă pachetul și își aprinse și el una.

– Ai cam intrat în rahat, așa-i?

Cred că se putea spune asta pentru a descrie situația când te trezești brusc responsabil de o fată de 19 ani care nu e nici pe departe copilul care a fost cândva. Dar mi-am amintit imediat tot ce făcuse Oliver pentru mine. Mă învățase să merg pe bicicletă, se alesese cu nasul spart într-o bătaie pe când studiam în Brisbane – o bătaie în care eu îl băgasem. Am oftat și mi-am stins țigara pe pământ.

– O să ne descurcăm, am spus.

– Leah poate să-și ia bicicleta la școală. De obicei, își petrece timpul liber închisă în camera ei. Știi, nu pot s-o scot de acolo... Să sperăm că totul va reveni la normal. Are niște reguli, o să-ți spun despre ele mai târziu. O să fiu aici în fiecare lună și...

– Stai calm, nu pare atât de complicat.